

Visul până în ora cinci

Gabi Nitu

Mâinile se plimbau vag pe geamul ferestrei
De-a lungul chipurilor îmbătrânite,
Toată lumea iubea. Copiii râdeau cu hohote,
Doar eu mai gândeam.
Eram tocmai caria aceea de care toți credeau
Că au scăpat în colțul acela paradisiac.
Dar uite-mă viu. Eu: Gânditorul.
Eu: Singurul care mai putea să critice,
Doar eu apreciam Universul și împărțeam
Oamenii în prea mici sau prea mari
Vârstele se confundau între ele.
Dacă treceai ușa casei mele
Te micșorai, prindeai formele acelea vechi, uitate de toți,
De câteva paradisuri bune.
Eu așteptam cuminte, priveam,
Îmbătrânit de curiozitate,
Spre oamenii aceia atât de inumani, în raport
Cu imaginea omului pe care o aveam în mine,
Fiecare dintre ei era un ideal atins. Blazarea
Murise cu vreo două paradisuri în urmă. Eu număram
Cele câteva zeci de oameni ajunși lângă mine.
Erau toți mici. Până la urmă m-am micșorat și eu,
Riscând putrezirea prematură, râdeam și-n gând mă rugam
Să nu mă trezească, din nou, ceasul la ora cinci.